

Makaleler

(Seyfi Cengiz, Nisan-Kasım 2007)

Kürt Halkının Özgürlük ve Bağımsızlık Özlemini Destekliyoruz!

(Seyfi Cengiz, 27 Nisan 2006, Dersim 38 Forum)

Birinci Umum Müfettiş İbrahim Tali, 1931 yılı sonundaki raporunda Dersim ile Kürdistan'ın konumlarını kıyaslar.

Daha güçlü ve örgütlü direnişler sergileyen Dersim'in hudutlardan uzak ve dışarı ile ilişkisinin olmayışını devlet için büyük bir avantaj olarak değerlendirir. Nitekim, Dersim'e karşı düşünülen "kesin hareketin" 1937-38'e dek sarkması biraz da Dersim'in bu "izole" halinden dolayıdır.

Buna Şeyh Sait direnişinin bastırılmış olmasının halkta yarattığı yılgınlıktan ötürü içerilerde "genel bir isyan" beklenemeyeceği, içten ve dıştan iyice kuşatılınca kadar Dersim'e yapılacak "kesin, köklü askeri hareketin" ertelenmesi gerektiği fikri eklenir. Dersim Sorunu'nun bu kez bir defada ve kesin şekilde bitirilmesi planlandığı için de buna ihtiyaç duyulur.

Hudut bölgesinde yer aldığı için muhtemel bir Kürt ayaklanması o sırada TC devleti için daha büyük bir tehdit olarak görülür.

Bu nedenle öncelikle "hudut bölgesi" silahsızlandırılmalı, "Dersim işi" daha sonraya bırakılmalı denir.

Bu aynı raporda muhtemel bir Kürt ayaklanmasının başarılı olmak için nasıl bir strateji izleyebileceği üzerinde de durulur. Bunun nedeni, her türlü olasılığı hesaba katıp önceden karşı tedbirler, karşı bir strateji geliştirmektir.

Kürdistan'da, 1) Gerilla savaşları (rapor buna "çete savaşı" der ve Ferzende, Yado, Alican ve Seyit Han gruplarını örnek gösterir), 2) Kısmi isyanlar ve 3) Genel isyanlar görüldüğüne işaret eden İbrahim Tali, olası bir Kürt ayaklanmasının stratejisini Kürt ulusal hareketinin pratiğinden hareketle özetle şöyle tasavvur eder:

Hudut dışından silahlı saldırılar ile (bir gerilla savaşı ile), önce "hudut halkı" ayaklandırılıp, "huduta yakın hükümet merkezleri" (il ve ilçe merkezleri) ele geçirilir. Ardından Zeylan, Oromar ve Haco baskınlarında örnekleri görüldüğü gibi, "genel bir isyan" örgütlenmeye çalışılır.

Kürt muhalefetinin stratejisinin ancak bu olabileceği varsayımından hareketle, bu raporda alınması gereken tedbirler sıralanır.

Bu tedbirlerden biri de muhtemel bir Kürt kalkışmasının Dersim'de sempati ve sığınak bulmasını engellemektir.

Kürdistan'ı bölen hudutlara günlerdir yapılmakta olan askeri yığınağın nedenini anlamak çok mu zor?

Bunu anlamak için İbrahim Tali'nin 75 yıl önceki raporundan haberdar olmak bile kafidir. Hele hele Diyarbakır'da tanık olunan kendiliğinden kalkışmadan sonra.

TC devletinin korkusu PKK değil, kendiliğinden patlak verebilecek bir halk ayaklanmasıdır. Ortada buna önderlik edebilecek bir yapılanma henüz mevcut olmasa bile, bölgedeki denklemlerin önemli ölçüde değişmiş olduğu, Irak ve İran krizlerinin keskinleştiği bu koşullar ve muhtemel yeni gelişmeler Dersim ve Kürdistan halklarına kurtuluş için tarihi bir fırsat daha sunabilir.

TC'nin sınırlara yaptığı andaki yığınağın esas nedeni, başka sebeplerin yanında, özellikle bu fırsatı kullandırmamaktır.

Dersim ve Kürdistan'daki devlet terörünü, sürmekte olan askeri yığınağı protesto ediyor, bir kez daha Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlık davasına duyduğumuz sempati ve desteğimizi ilân ediyoruz.

Günün İki Haberi ve Çıkarılacak Dersler

(Seyfi Cengiz, 12 Ekim 2006, Dersim 38 Forum)

Günün iki önemli haberinden ilki, Ermeni soykırımını inkar etmeyi suç sayan yasa tasarısının Fransız Meclisi'nden geçmesidir. İkincisi ise Ermeniler'e jenosid uygulandığını savunan, bu ve diğer görüşleri nedeniyle "Türk kimliğine (Türklüğe) hakaret etmekle" suçlanmış olan romancı Orhan Pamuk'a Nobel Edebiyat Ödülü'nün verilmesidir. Birbiriyle ilişkili bu iki kararın ikisi de Türk devletinin ve dayandığı temel ilkelerin mâhkum edilmesidir.

Fransız Meclisi'nden geçen tasarı kanunlaşacak mı? Birkaç ülkede benimsendiği anlaşılan bu tasarıdaki yaklaşım Avrupa Birliği'nde geniş bir destek bulacak mı?

Bugünden bu sorulara kesin bir yanıt veremiyoruz.

Ama Türk devletine ırkçı ve inkârcı politikalarını sürdürmesinin bundan böyle eskisi kadar kolay olamayacağı, bu politikalarda ısrar eden bir Türkiye'nin çağdaş dünyada ve Avrupa Birliği'nde yer bulamayacağı bir kez daha hatırlatılmıştır.

Bu sonuçta diaspora Ermenileri'nin gücü, örgütlülüğü ve mücadelesi belirleyici bir rol oynamaktadır.

TC devleti sadece 1915'i değil, 1938'i de inkar etmektedir. Birincisini inkar suç sayılmaya başlanmıştır. Sıra ikincisinde, yani 38'dedir. Bunun önkoşulu 38'i uluslararası ilişkiler alanına taşıyacak, dava için lobi yapacak örgütlü bir girişimdir. Dersim 38 Girişimi'nin varlığı bu bakımdan oldukça önemlidir. Gerisi; akıllı, sabırlı ve kararlı bir mücadele işidir. Bu mücadelenin yılları alacağı bilinmek zorundadır.

Unutmayalım ki, Ermeni devleti ve diasporasının 1915'i işlemeye başlaması 1965 yılına rastlar. Bugün alınan sonuçlar yaklaşık 40 yıllık bir mücadelenin ürünleridir.

Ama 38'in inkarını suç sayacak yasalar için Dersimli'nin 40 yıla tahammülü yoktur. Elini çabuk tutması, bu noktaya çok daha erken varması zorunludur. Bu ise, daha bilinçli ve örgütlü bir mücadele ile mümkündür.

Dersim Sentezi, Sunduğu İmkan ve Yaklaşan Seçimler

(Seyfi Cengiz, 9 Mart 2007, Dersim 38 Forum)

Dersim camiası TC işgali altında bulunan toprakların belli başlı etnik ve kültürel öğelerinden birşeyler barındırır. Bu özelliği nedeniyle bu coğrafyadaki hemen tüm çelişkilerden şu ya da bu kadar etkilenir. Hemen tüm mücadele eksenlerinin, bütün muhalefet odaklarının kesiştiği bir mekan görünümü sunar. Dersim'i etrafından ayrı ve farklı kılan bu konumu bir dezavantaj gibi görünür.

Köken ve dil eksenli milliyetçiliklere, ulus-devletçi ve tekçi projelere itibar etmeyen Dersimliler, dezavantaj gibi görünen bu durumu bir avantaja dönüştürebilir. Dersim, ulus ve azınlık sorunlarının çözümünde kendisini kuşatan Müslüman çevre karşısında bir ve bütün kalarak alternatif bir demokratik seçenek geliştirebilir. Kendisini eritmek ya da atomize etmek için çabalayan etraf milliyetçiliklerin projelerine bu yolla direnebilir. Türkiye'de önde gelen mücadele eksenini ırkçılığa ve militarizme karşı mücadeledir. Bu mücadelenin başarısı baskı altındaki bütün etnik, dini ve kültürel dinamikleri harekete geçirmekle mümkündür. Demokrasi mücadelesinin motor gücü TC rejiminin öteden beri iç-düşman bellediği bu dinamiklerin bileşkesi olacaktır.

Yaklaşan seçimlerde izlenecek politika etnik, dini ve kültürel motiflerin perdelediği bütün dinamikleri seferber etmeye hizmet etmelidir.

Bence bu seçimlerde her yerde azınlık haklarını ve soykırımları meclise taşıyacak bağımsız adaylar desteklenmelidir. Dersim'de Dersim Sorunu'nu Türk parlamentosuna taşıyabilecek yürekli ve samimi kişilere oy verilmelidir. Bunlar bedeli ne olursa olsun sözünün arkasında durabilecek güvenilir insanlar olmalıdır. Barajların durdurulmasını ve Dersim soykırımını meclis gündemine oturtmalı, Dersim'in kültürel değerleri için mücadele etmelidir.

Generaller Yine İşbaşında

(Seyfi Cengiz, 14 Nisan 2007)

Geçtiğimiz yıllarda yapılan darbe girişimleri basına sızdı.

2007 yılının çok daha olaylı geçeceği bugünden bellidir.

Mayıs'ta Cumhurbaşkanlığı, öne alınmazsa eğer Kasım başlarında da Genel Seçimler olacak. Bu seçimlerin ciddi krizlere dönüşeceği hemen hemen kesindir.

Kemalistler'in 14 Nisan eylemi daha şimdiden olacakları haber veriyor.

Petrol kenti Kerkük'ün statüsünü belirleyecek olan referandum da bu yıl içinde yapılacak.

Genelkurmay Başkanı aylardır hazırlığı görülen Güney Kürdistan müdahalesinin başlamak üzere olduğunu ilan etti. Bahaneler çoktan hazır: PKK varlığı ve Barzani'nin demeçleri.

Dersim ve Kürdistan'da bir süredir yeniden çatışmalar yaşanıyor. Her yanda savaş çılgınlıkları yükseliyor. AB sürecinde demokratikleşme yönünde atılan adımlar bir bir askıya alınıyor.

Hazırlıkları inkar edilse de Türkiye'de yeni bir askeri müdahalenin ayak sesleri duyuluyor. Fiili durum bu yönde gelişiyor.

Belirsizliklerle dolu bir döneme girilmiştir. Gelişmeleri geniş bir perspektifle yakından izlemek, vahim yanlışlar yapmaktan özenle kaçınmak zorundayız.

Kemalizm Faşizmin Ta Kendisidir

(Seyfi Cengiz, 26 Nisan 2007)

"Kemalizm Faşizmin Ta Kendisidir" başlıklı aşağıdaki yazım 7 Aralık 2005 tarihlidir. "Faşizmden ucuz kurtulduk" şeklindeki yanılsamalar bu yazıyı bir kere daha hatırlatmayı gerektirdi. Dersim soykırımı yakından çalışılmadıkça Kemalizm'in Türk faşizminin kendisi olduğu netçe anlaşılabilir.

38'de Dersim Sistemi ile Türk devlet geleneği karşı karşıya geldiler.

Türk devlet geleneğinin faşizmle paralellikleri yeterince açıktır.

Bu geleneğin en belirgin özelliklerinden biri devlet fetişizmidir.

Bir diğeri tekçilik, inkarcılık, ırkçı, yayılmacı, saldırgan ve şöven milliyetçiliktir.

Dersim jenosidinin adına Kemalizm denen ırkçı-faşist resmi ideoloji ile bağlantısı gözardı edilemez.

Bu bağlantının anlaşılması çok önemlidir.

Kemalizmi anlamak için 1930'lu yılların dünya ve Türkiye koşullarını bilmek ve hatırlamak gerekir.

1930'lar ilk kez iki savaş arasında doğan faşizmlerin yükseliş dönemidir.

Kemalizm, başta İtalyan ve Alman faşizmleri olmak üzere Avrupa faşizminden yakından etkilenmiştir.

1930'lar Kemalizm'in olağanüstü bir devlet ve rejim biçimi olduğu doğrudur.

Ama onun Bonapartizm olarak tanımlanması bir o kadar yanlış, hatta kasıtlıdır.

Kemalizm, sıradan bir askeri diktatörlük değil, üniformalı faşizmdir.

1930'ların Kemalizmi, faşizmin Türk versiyonudur.

"Ülkücü" tanımlaması Kemalistler'den kalmadır.

M. Kemal, Alparslan Türkeş'in öncelidir.

Türkeş'in ülkücülüğü onun mirasıdır.

1930'lu yıllarda Dersim ay-yıldızlı faşizmle karşı karşıyaydı.

Ama uluslararası toplum aynı sıralarda cereyan eden İspanyol faşizmine karşı mücadele karşısındaki duruşuna benzer bir tavır takınmak şöyle dursun, Türk faşizminin Dersim ve Kürdistan'da işlediği insanlık suçlarına ve soykırımlara seyirci kalmıştır.

Mahkeme sürecinde Dersim davasında takınacağı tavır uluslararası toplum için bir sınav olacaktır.

Bugün Dersim 38 Girişimi etrafında kenetlenme zamanıdır.

Bu girişim işgale ve faşizme karşı bir birlik ve mücadele platformudur da.

Kahrolsun Kemalizm!

Yaşasın Dersim Dayanışması!

Dersim Volkanı Sönmez!"

Oylama Krize Dönüşüyor

(27 Nisan 2007)

Cumhurbaşkanı seçimi için bugün yapılan ilk tur oylamada Meclis'te yeterli çoğunluğun olup olmadığı konusunda gerginlikler yaşandı. CHP, zorunlu olduğunu iddia ettiği 367 rakamının bulunmadığı gerekçesiyle Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. Oylama mahkemelik oldu.

Rejimin ilkelerine bağlı kalacağı sözü verip seçime tek aday olarak giren Gül, bu ilk turda seçilemedi. İkinci tur oylamanın yapılıp yapılmayacağı kesin değil. Anayasa Mahkemesi'nin seçimi iptal etmesi halinde Genel Seçimlerin erkene alınması olasılığı var.

MGK toplantısı, Sezer ve Büyükanıt'ın mesajları, ardından gelen 14 Nisan gösterisi Erdoğan'ı adaylıktan vazgeçirmiş, Gül'ü rejimin kuruluş felsefesine ve ilkelerine sadık kalacağını açıklamaya zorlamıştı.

Ama başını TSK, ADD ve CHP'nin çektiği Kemalist cephenin güç gösterisi henüz bitmedi. Bugün mecliste maraza çıkarıp hadiseyi mahkemelik yaptılar. Sırada çok erkenden bir takvime bağlanmış olan başka gösteriler var. Yarın Tandoğan'da "Kerkük Mitingi", 29 Nisan günü ise İstanbul Çağlayan'da bir diğer miting yapılacak. Takvimdeki diğer eylemleri de yakında öğreneceğiz. Yaşananlar dünyanın gözü önünde adım adım değişik tür bir faşist müdahalenin sahnelendiğini düşündürüyor.

27 Nisan Muhtırası Öncelikle Baskı Altındaki Halklara Yöneliktir

(29 Nisan 2007)

TSK'nın 27 Nisan Muhtırası'ndaki "düşman" tanımlamasına dikkat ettiniz mi? "Cumhuriyetimizin kurucusu Ulu Önder Atatürk'ün, 'Ne mutlu Türküm diyene!' anlayışına karşı çıkan herkes Türkiye Cumhuriyeti'nin düşmanıdır ve öyle kalacaktır". Bu muhtıradaki düşman tanımı aynen böyledir.

Besbelli ki TSK tehdidi öncelikle baskı altındaki halklara, milli ve dini azınlıklara yöneliktir.

"Ne mutlu Türküm (diyene)!" demiyorsanız, "TC'nin düşmanı"sınız ve hep "öyle kalacak"sınız.

Dersimli, Kürt, Ermeni, Süryani vd halklardan iseniz, biliniz ki Türklüğü kabul etmediğiniz, "Ne Mutlu Türküm (diyene)!" demediğiniz sürece TC ve TSK tarafından düşman bilineceksiniz.

Türk devleti ve Genelkurmayının resmi görüşüdür bu. TSK, bu anlayışın bekçisidir. 27 Nisan Muhtırası (darbe tehdidi), "laiklik"ten daha çok gerçekte devletin bu niteliğinin korunmasına dikkat çekmekte, asıl hedefinin baskı altındaki halklar, etnik ve dini azınlıklar olduğuna işaret etmektedir.

Muhtıranın bu mesajı bugün Çağlayan Meydanı'nda "Hepimiz Kemalist, Hepimiz Türk'üz!" sloganında infilak etmiştir.

AKP ve hükümeti demokratikleşme konusunda samimi ise, takıyyede ve ricatta ısrar taktiğini bırakıp tüm yetkilerini kullanarak hiç bir meşruiyeti olmayan darbe tehditlerinin ve darbecilerin üstüne gitmeli, "Cumhuriyetimizin kurucusu Ulu Önder Atatürk'ün, 'Ne mutlu Türküm diyene!' anlayışına karşı çıkan herkes Türkiye Cumhuriyeti'nin düşmanıdır ve öyle kalacaktır" şeklindeki ırkçı tehditlerden dolayı muhtıracılar hakkında suç duyurusu yapmalıdır.

Aksi halde ne demokrasi konusunda samimiyetini, ne de darbeci gelenek karşısında "dik durduğu"nu kanıtlayabilir.

Yeni ve Demokratik Bir Anayasa

(3 Mayıs 2007)

"Değiştirilemez" denilen maddeleri de değiştirecek, sistemi yeniden tarif edecek demokratik bir anayasa kabul edilmeden krizler bitmez.

Böyle bir anayasa üzerinde mutabakat sağlanmadan yapılacak genel seçimler krizi çözemeyiz.

Kilitlenmenin sebebi rejimin kendisidir. Sorun rejim sorunudur.

Bu rejimin barışçıl yoldan değişmesi ihtimal dahilinde ise, bunun yolu erken genel seçimlerden önce tutarlı bir laiklik anlayışını, baskı altındaki ulus ve azınlıkların haklarını güvenceye alacak yeni ve gerçekten demokratik bir anayasa üzerinde mutabakat sağlamaktır.

Kendi anayasasında laik, demokratik ve sosyal bir hukuk devleti olarak tanımlansa da, sözcüğün hakiki anlamında Türk devleti bu niteliklerden hiçbirine haiz değildir.

Bu anayasada Türk cumhuriyetinin "değiştirilemez", "değiştirilmesi teklif dahi edilemez" denilen niteliklerinden ikisi sık sık siyasal krizlere sebep olmuşlardır.

İkinci ve Üçüncü maddelerdir bunlar.

İkinci maddede laiklik, üçüncüsünde devletin üniter/tekel yapısı formüle edilmiştir.

Biri İslamcı harekete, diğeri baskı altındaki ulus ve azınlıklara karşı düşünölmüştür.

TSK, bu iki maddenin tartışılmasına dahi karşıdır. Kemalist köşe yazarlarından birinin (Özdemir İnce) bu iki maddenin değişmesi için "bir silahlı devrim" gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Böyle bir değişiklik isteminin her seferinde karşısında başta TSK'nın darbe tehdidi üzere değişim karşıtı statükocu güçleri bulması düşünölsün, haksız da değildir.

"Azınlık hakları"ndan her söz açıldığında mevcut anayasanın "değiştirilmesi dahi teklif edilemez" diyen maddelerinin hatırlatılması ve "Lozan'dan geri adım atmamız" denilmesi bu argümanı destekler mahiyettedir.

AB Komisyonu'nun "Kürtler"i ve "Aleviler"i azınlık olarak gören 6 Ekim 2004 tarihli raporundaki yaklaşım bile "Müslömanlar içinde yeni azınlıklar keşfetmek", TC'nin temelini oluşturan Lozan Barış Anlaşması'nı ihlal olarak suçlanmış, AB'nin kendisi ve önerdiği demokratik değerler dahi "bölücü" ve "yıkıcı" olarak damgalanmıştır.

Malum sorunların yalnızca dış dinamiklerin baskısı altında yukardan reformlarla çözülebileceğini düşünmek gerçekçi değildir. İç dinamiklerin harekete geçirilmesi, güçlü bir kitle hareketi zorunludur.

Kriz zamanlarında pek düşünölmeyen tekrarlanan bir klişe vardır:

"Krizleri demokrasi çerçevesinde çözmek".

Ama ortada "demokrasi" yoktur. Krize sebep olan da demokrasi yokluğudur.

Demokrasi; manevra alanı son derece dar çizildiği yetmiyormuş gibi on yılda bir kendisine "hiza mesafe" aldırılan çok partili, seçimli ve parlamentolu bir sivil göröntüden ibaret değildir. On yılda bir sivil yönetimlerin şakağına silah dayamak demokrasi

değildir. Asker vesayetine son verecek, azınlık partilerinin faaliyetlerine engel çıkarmayacak, mevcut seçim barajını kaldıracak yeni bir anayasa zorunludur. Bunun önündeki ana engel demokratik değerleri “bölücü“ ve “yıkıcı“ bulan TSK’dır. Görünen o ki TSK Muhtırası ve bağımsız olmadığı apaçık olan mahkeme kararı karşısında korkudan ne yapacağını şaşırılmış haldeki AKP hükümetinin direneceği yoktur. Kılıktan kılığa giren, şakağına dayalı silaha, “demokrasiye sıkılan kurşuna“ saygı gösteren bir liderden ve partisinden fazla bir şey beklenemez. Sistemi yeniden tarif eden yeni ve gerçekten demokratik bir anayasa zorunludur. Bu talebi gündemine alıp halka götürecekler, olsa olsa İslamcı ve Kemalist kutupların dışında duran ilerici ve sol güçler olabilir.

27 Nisan Fiili Sonuçları İtibariyle Bir Darbedir

(8 Mayıs 2007)

1946’dan sonra yeniden canlanan siyasi İslam, Necmettin Erbakan’ın Milli Nizam Partisi ile 1967’de müstakil bir politik partiye dönüştü. 1974-80 döneminde MSP adı altında birkaç defa hükümet ortağı olarak ilk kez iktidara tanıştı. 8 Temmuz 1996’da RP-DYP koalisyonunun (Refahyol) işbaşına gelişi TC tarihinde İslamcı bir partinin ağırlıkta olduğu ilk hükümet örneği oldu.

Sözde “laik” bir rejimde “laiklik karşıtı” bir partinin işbaşına gelmesi “kriz” olarak algılandı. Genelkurmay’ın Milli Savunma Bakanlığı’na bağlanması, Yüksek Askeri Şura kararlarının yargı denetimine tabi kılınması gibi istemleri bu partiyi Genelkurmay ile karşı karşıya getirdi. Özellikle “Avrupa’dan Bedelsiz Otomobil İthalatı” kararı üzerine RP ile TUSİAD arasında da gerginlikler yaşandı.

RP, sandıktan birinci parti olarak çıktığı için bu kriz yeni bir seçimle aşılamazdı.

1990’ların moda kavramlarından biri “Tarihsel uzlaşmalar“dı. İşbaşında kalabilmek için Erbakan ve partisinden rejimin ilkelerini benimsemesi, bir sistem/düzen partisine dönüşmesi beklendi. Bu beklentiler boşa çıkınca 28 Şubat 1997’de (“28 Şubat Süreci”) “Post-Modern” olarak tanımlanan bir askeri müdahale ile indirildi. Ocak 1998’de ise Refah Partisi kapatıldı.

Ne var ki atlatıldığı sanılan kriz 2002 seçimlerinde başka bir kılık altında katlanarak geri geldi. İslamcı hareket Refah Partisi’nden ayrılanların kurduğu AKP ile ilk kez tek başına hükümet oldu. Meclis ve hükümet AKP’nin elindeydi. AKP kurmayları yerlerini sağlamlaştırmak için içerde ve dışarda “demokrat” bir görünüm sergilemeye özen gösterdiler. Sözde “Laik” orduya karşı “demokrasi”nin temsilcileri gibi göründüler. Değiştiklerini söyleyerek statükocu kesimleri rejimin kuruluş felsefesini ve ilkelerini benimsediklerine ikna etmeye çabaladılar.

Tüm bunlara rağmen Çankaya’ya göz dikip gerçek iktidar ortağı olmaya heveslendiklerinde “27 Nisan Muhtırası” ile durduruldular.

Muhtıracılar, Refahyol hükümetiyle birlikte on yıl önce ortaya çıkan krizi laik ve anti-laik (şariatçı) kesimlerin çatışması gibi gösterip bir sivil seferberlik başlattılar. 10 Kasım 1996’da Refahyol hükümetine karşı bir gövde gösterisi düzenlediler. Bu tarihte Anıtkabir ilk kez 1 milyona yakın insan tarafından ziyaret edildi. “Şariatçılığa karşı bir siyasi gösteri” olarak lanse edilen bu eylemin biçimi kimin tarafından yönlendirildiğini de açıklıyordu. AKP’ye karşı yine darbeci çevreler tarafından tertiplenen Tandoğan,

Çağlayan, Muğla (Marmaris) ve Çanakkale mitingleri, bayrakları, posterleri, marşları ve sloganları ile her bakımdan on yıl önceki gösterilerin kaldığı yerden sürdürülmesidir. 27 Nisan, sıradan bir “uyarı” değildir. Talepleri yerine getirilmezse darbe tehdidi içeren bir muhtıradır. Meclisin Cumhurbaşkanı seçmesi engellenmiş, bir erken seçimle kendini yenilemesi dayatılmıştır. Doğru Yol ve Anavatan partileri CHP ile aynı çizgiye getirilip birleşmeye mecbur edilmişlerdir. DSP, CHP ile birliğe zorlanmıştır. Siyasal yelpaze TSK baskısı altında “halk böyle istiyor” denilerek yeniden şekillendirilmektedir. Türk olmayan ulus ve azınlıklar açıkça düşman ilan edilmiş, ırkçılık sokağa taşırılmıştır. İlan edilen tarihte yapılacak olsa bile silah tehdidi altında yapılacak bir genel seçimde seçmenin özgür bir tercih yapması düşünülemez.

27 Nisan, şu ana kadarki bu fiili sonuçları itibariyle bile daha şimdiden bir darbe etkisi yapmıştır. 22 Temmuz seçimlerinin bu gidişi tersine çevireceğini ummak aşırı iyimser bir yaklaşım olacaktır.

1960’tan 2007’ye Beş Askeri Müdahale

(10 Mayıs 2007)

Tanzimat’la başlayan sözde “Batılılaşma” & “Modernleşme” programı ordu aracılığıyla yürütüldü. TC’nin kurucusu da ordudur. 1925 Şeyh Sait hareketini takiben Batı’da tek parti yönetimi, Dersim ve Kürdistan’da çıplak bir askeri diktatörlük oluştu. Türkleştirme projesinin en kanlı safalarından biri 1915-22/3, bir diğeri 1925-46 dönemi oldu. 1960’tan günümüze kadarki beş askeri müdahale de bu projeye ilişkilidirler.

27 Mayıs

İkinci Savaş sonrasında Batı ile ittifaklar geliştirildi. Bu yönelimin gereği olarak 1946’dan itibaren ilk kez çok partili ve seçimli bir rejime izin çıktı. İlk genel seçim 1950’de yapıldı. Devlet partisi CHP alaşağı edilip öteki seçenек işbaşına getirildi. Meclis ve hükümet DP’nin eline geçti. CHP, asker-sivil bürokrasinin partisiydi. Batılı yaşam tarzına öykünen kentsel azınlığa yaslanıyordu. DP ise kırsal çoğunluğun desteğine dayandı. Bu destek tek parti döneminin politika ve uygulamalarına karşı genel bir reaksiyonun ifadesiydi. Kemalist rejimden hoşnutsuz bütün kesimler bu seçimde DP’yi desteklemişti. Kendilerine “devrimci” diyen Kemalistler’in DP’yi “karşı-devrim” olarak nitelemiş olması bundandır.

DP ile birlikte rejimin parlamento ve hükümet üzerindeki kontrolü kalktı. Devlet sınıfları (ordu ve bürokrasi) ayrıcalıklarını kaybetme endişesi içindeydi. TSK ve CHP’nin tezgahladığı 27 Mayıs (1960) darbesiyle DP devrildi. Tek parti döneminin azınlık diktatörlüğü restore edildi. Bu sırada yapılan yeni anayasa (27 Mayıs Anayasası), azınlığın bu tecrübeden çıkardığı derslerin üzerine oturdu. Bu anayasa ile çoğunluk üzerinde azınlık tahakkümünü sürdüreceк, sandıktan çıkacak meclisleri ve hükümetleri kontrol altında tutup etkisizleştirecek bir siyasal sistem keşfedildi. TSK müdahalelerine anayasal meşruiyet kazandıran hükümler, yürütücü/icraacı bir kurum olarak hükümet-üstü yetkilerle donatılan MGK, Cumhurbaşkanı ve Anayasa Mahkemesi’nin yasaları veto/iptal hakkı (egemenliği millet adına kullanma/paylaşma yetkisi), iki meclis, vd. gibi seçilmemiş kişi ve kurumlara tanınan yetkiler darbecilerin yaptığı 27 Mayıs Anayasasının ürünüdürler. Tüm bunlar meclise hakim olacak parti ve hükümetlere karşı devlet

iktidarını azınlığın elinde bırakacak tedbirlerdi. Sonraları bunlara azınlık partilerine karşı alınan %10'luk barajlar ve diğer önlemler eklendi. Kısacası 27 Mayıs Anayasası ve tarif ettiği rejim demokratik olarak tanımlanamaz. Türk olmayan ulus ve azınlıkları dışlayan, dillerini yasaklayan, belirli ideolojileri yasadışı ilan eden bu anayasa halk çoğunluğuna karşı azınlıktaki devlet sınıflarının çıkarlarını gözetiyordu.

12 Mart

İçerde kentli sınıfların desteğini almak, dışarda demokratik görünmek için kağıt üzerinde bazı demokratik haklar içerse de 27 Mayıs'ın getirdiği siyasal rejim modeli demokratik değildi. 1960'lardan sonraki iktisadi ve sosyal değişim ve toplumsal uyanış ile birlikte kent-kır dengesi ve kentli sınıflar arasındaki güç ilişkileri değişince, 27 Mayıs Anayasası'ndaki demokratik haklar kabarış halindeki muhalefetin elinde birer silaha dönüşmeye başladılar. Öyle ki daha 1965'te Süleyman Demirel "bu anayasa ile ülke yönetilmez" diyor, bunun nedenini bu anayasada tanınan hakların fazlalığına yüklüyordu. Nitekim 12 Mart (1971), pek başarılı olmadıysa da muhalefeti bastırmak için bu hakları geri almayı hedefledi.

12 Eylül

12 Mart'ın tam olarak bastıramadığı işçi/emekçi, Kürt ve Alevi muhalefeti 1971-73 yılları arasında yeniden canlandı. Bu kabarış 1977/8'de doruğuna vardı. Bir süre sonra ilan edilen 24 Ocak Kararları (1979), yeni bir askeri müdahalenin habercisiydi. Çünkü bu kararlar daha baskıcı bir rejim olmaksızın uygulanamazdı. 1979'da ilk, 2 Ocak 1980'de ikinci uyarı mektubu geldi. 12 Eylül'de ise müdahale gerçekleştirildi. Bu dönemde kurulan rejim tarifini hâlâ yürürlükte olan 12 Eylül Anayasası'nda buldu. 12 Eylül, 12 Mart'ın devamıydı. 12 Mart'tın yarıda bıraktığı 12 Eylül'le tamamlandı.

28 Şubat

8 Temmuz 1996'da RP-DYP koalisyonunun (Refahyol) işbaşına gelişi TC tarihinde İslamcı bir partinin ağırlıkta olduğu ilk hükümet örneği oldu. Genelkurmay'ın Milli Savunma Bakanlığı'na bağlanması, Yüksek Askeri Şûra kararlarının yargı denetimine tabi kılınması gibi istemleri bu hükümeti Genelkurmay ile karşı karşıya getirdi. "Avrupa'dan Bedelsiz Otomobil İthalatı" ve diğer gibi bazı kararları TUSİAD ile ilişkileri de gerginleştirdi. RP, sandıktan birinci parti olarak çıktığı için bu kriz yeni bir seçimle aşılamazdı. 1990'ların moda kavramlarından biri "Tarihsel uzlaşmalar"dı. İşbaşında kalabilmek için Erbakan ve partisinden başta "laiklik" olmak üzere rejimin ilkelerini benimsemesi, bir sistem/düzen partisine dönüşmesi beklendi. Bu beklentiler boşa çıkınca 28 Şubat 1997'de ("28 Şubat Süreci") "Post-Modern" olarak tanımlanan bir askeri müdahale ile indirildi. Ocak 1998'de ise Refah Partisi kapatıldı.

27 Nisan

Kapatılan Refah Partisi, Fazilet Partisi adı altında yeniden kuruldu. Atlatıldığı sanılan kriz 2002 seçimlerinde başka bir kılık altında katlanarak geri geldi. İslamcı hareket FP'den ayrılanların kurduğu AKP ile ilk kez tek başına hükümet oldu. Meclis ve hükümet AKP'nin elinde geçti. AKP kurmayları yerlerini sağlamlaştırmak için içerde ve dışarda

“demokrat” bir görünüm sergilemeye özen gösterdiler. Sözde “Laik” orduya karşı “demokrasi”nin temsilcileri gibi göründüler. Değiştiklerini söyleyerek statükocu kesimleri rejimin kuruluş felsefesini ve ilkelerini benimsediklerine ikna etmeye çabaladılar. Tüm bunlara rağmen Çankaya’ya göz dikip gerçek iktidar ortağı olmaya heveslendiklerinde “27 Nisan Muhtırası” ile durduruldular (27 Nisan 2007). 27 Nisan, sıradan bir “uyarı” değildir. Talepleri yerine getirilmezse darbe tehdidi içeren bir muhtıradır. Meclisin Cumhurbaşkanı seçmesi engellenmiş, bir erken seçimle kendini yenilemesi dayatılmıştır. Doğru Yol ve Anavatan partileri CHP ile aynı çizgiye getirilip birleşmeye mecbur edilmişlerdir. DSP, CHP ile birliğe zorlanmıştır. Siyasal yelpaze TSK baskısı altında “halk böyle istiyor” denilerek yeniden şekillendirilmektedir. Türk olmayan ulus ve azınlıklar açıkça düşman ilan edilmiş, Tandoğan ve Çağlayan benzeri mitinglerle ırkçılık sokağa taşırılmıştır. İlan edilen tarihte yapılacak olsa bile silah tehdidi altında yapılacak bir genel seçimde seçmenin özgür bir tercih yapması düşünülemez. 27 Nisan, 28 Şubat’ın devamıdır. Sadece şu ana kadarki fiili sonuçları itibarıyla bile daha şimdiden bir darbe etkisi yapmıştır. Görünen o ki, bu darbe bir süreç olarak düşünülmüştür. 22 Temmuz seçimlerinin bu gidişi tersine çevireceğini ummak aşırı iyimser bir yaklaşım olacaktır. 27 Nisan Muhtırası’nın iki hedefinden biri İslami hareket (AKP Hükümeti), diğeri de başta Kürt muhalefeti olmak üzere Türk olmayan ulus ve azınlık hareketleridir. Genelkurmay Muhtırası, müdahale gerekçesi olarak bu iki kesimin faaliyet ve taleplerini göstermektedir. Bu talepler TC Anayasası’nın “değiştirilemez”, “değiştirilmesi teklif dahi edilemez” denilen 2. ve 3. maddeleri ile ilişkili oldukları için birer rejim sorunu olarak algılanmaktadırlar.

Kemalist Rejim, AKP ve Alevi Muhalefeti

(10 Mayıs 2007)

İslamcı harekete (AKP) karşı net tavırlar alabilen bazı Alevi örgütlenmelerinin Kemalist rejim ve Muhtıra karşısında eşit ölçüde sağlam bir duruş sergilemediği bilinen bir şey. Halihazırdaki en güçlü Alevi örgütlenmeleri Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu (AABK) ve Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF)’dur.

Bu iki kurumun genel başkanlarının internet sitelerinde rastladığımız açıklamaları Alevi hareketinin bu en büyük zaafının sürdürüğünü gösteriyor.

Örneğin AABK Genel Başkanı Turgut Öker, Aksiyon Dergisi’nin sorularını yanıtlarken “Alevilerin siyaset anlayışının kökten değişmesi lazım” dediği halde, seçimlere ilişkin sözlerinden edindiğimiz izlenim bu yaklaşımı pratiğe tercüme etmediğidir. Şu anda Alevi hareketinin partileşmesine taraf olmadığı anlaşılan Öker, Alman Sosyal Demokratları’nın her seçimde Alman Sendikalar Birliği’ne tahsis ettiği kontenjanı emsal göstererek “Meclis’te Alevi kontenjanı istiyoruz” demektedir.

Besbelli ki, bu kontenjan desteklenmesi düşünülen belli başlı partilerden talep edilmektedir.

AABK ve ABF’nin daha önce “Solda Güçbirliği” çağrısı yaptıklarını okuyoruz. İlk olarak 29 Ekim 2006’da “Laik, Demokratik Bir Türkiye İçin Güçlerimizi Birleştirelim” mitinginde dile getirildiği söylenen bu çağrı sonraki mitinglerde yinelenmiştir.

Bu kurumların sol bir yaklaşım benimsemeleri Alevi tecrübesi ve felsefesi ile uyumludur. İlerici ve sol güçlerin ittifakını önermeleri de yerindedir. Üzerinde asıl durulması gereken AABK ve ABF genel başkanlarının "sol"dan ne anladıklarıdır.

Şu ana kadar yaptıkları açıklamalardan biliyoruz ki, referansları "sol" ve "sosyal demokrat" yapılarıdır. Bunlar arasında adlarını ilk telaffuz ettikleri CHP ve DSP'dir. Şu var ki, bu partiler gerçekte ne sol ne de sosyal demokrattır. Her ikisi de Kemalist'tir, düzen/sistem partileridir.

Alevi halkı Ermeni, Süryani ve Dersim soykırımlarını savunan, Dersim ve diğer Kızılbaş kırımından sorumlu bu partilerle dayanışma ve işbirliğine çağırarak ne dediğini bilmemektir. Öker ve Özel, böyle bir yönelimin kendilerinin deyimleriyle söylesek, "bir Alevi duruşu" olmadığını çoktan biliyor olmalıydılar. Girişimin böylesi işgal ettikleri konum gereği temsil iddiasında oldukları davaya büyük zarar verir.

Bu tavır gerçekten sol ve/veya demokrat bir kuruma yakışmaz. Tavrın böylesi 27 Nisan Muhtırası karşısında kendilerini farklı bir yere oturtur ki, Tandoğan ve Çağlayan meydanlarını dolduran Alevi kitlelere verilmesi gereken mesaj bu değildir.

Bu tür kurumların başındaki yöneticilerin en acil görevi Alevileri Kemalist rejimin yedeği olmaktan kurtarmak olmalıdır. Bu ise, bugün muhtıracı/darbeci güçlere karşı cepheden bir tavır almayı şart koşar.

Darbelere ve yandaşlarına karşı olunmadan ne demokrat, ne de sol olunur.

Seçimin Anlamı Kaldı Mı?

(9 Haziran 2007)

27 Nisan'da bir "darbe ihtarı" yapıldı. Hemen sonra "Cumhuriyet mitingleri" adı altında sokak harekete geçirildi. Genelkurmay'ın son açıklamalarından birinde "kitleselele refleksi" adı altında yeni gösteriler ve "linç" girişimleri teşvik ediliyor. Dersim ateş altında. Kürdistan'ı bölen sınırlara yüzbinlerce asker yığılmış. Güney Kürdistan işgalle tehdit ediliyor. Hakkari, Siirt ve Şırnak, "Yasak Bölge" kapsamına alındı. Olağanüstü Hal geri geliyor.

Tüm bunlara rağmen darbecilere ve savaş çıkırtkanlığına karşı ortada gözle görülür bir direniş, ciddi bir kitle mücadelesi yok. AKP Hükümeti'nin asker dayatmalarına karşı direndiği söylene de, bunun ne menem bir direniş olduğu bilinmiyor. Cesur ve net bir duruşu yok. Askere "Kuzey Irak'a giremezsin" demiyor. Krizin sebeplerinden biri olan ulus ve azınlık sorunlarında TSK'dan farklı bir politikası var mıdır, varsa nedir, bilinmiyor. Meclis ve hükümet fiilen işlevsiz haldedir.

Darbe ve işgal tehditlerini takiben PKK'nın silahlı eylemlerindeki artış tesadüfi olmasa gerek. Koşullar olgunlaştırılıyor.

Genelkurmay muhtıradan beri gündelik siyaset yapıyor. İnternet sitesinde hemen her gün ırkçılığı ve militarizmi turmandıran "geceyarısı bildirileri" yayımlıyor.

Bunlar normal bir seçim sürecinde olabilecek şeyler değil. 22 Temmuz'da bir seçim yapıp yapılmayacağı dahi kuşkuludur. Yapılsa bile, seçim sonuçlarının mevcut krizi yeniden üreteceği şimdiden bellidir.

Hal böyleyken 22 Temmuz'un değeri nedir?

Yaşanan Krizin Düşündürdükleri

(Seyfi Cengiz, 27 Ekim 07, Dersim 38 Forum)

AKP, temsil ettiği kesimlerin çıkarı gereği TSK'nın politik yaşam üzerindeki vesayetine karşı çıktı. TSK'nın Kürt politikasına ve "Kuzey Irak"a müdahale isteğine sıcak bakmadığını hissettirdi. Bu görüntüsüyle içerde ve dışarda büyük bir sempati ve destek toplayarak 22 Temmuz seçimlerinden açık farkla birinci parti olarak çıktı. 22 Temmuz'u "27 Nisan'ın rövanşı", hatta "burjuva demokratik devrimin tamamlanışı" gibi nitelendirenler oldu. Abdullah Gül'ün TSK'nın muhalefetine rağmen Çankaya'ya çıkışı ve yeni Anayasa tartışmaları bu tür değerlendirmeleri doğrular gibi görüldüyse de, geçen birkaç ay zarfında yaşananlar, tersini gösterdi.

Biçimleri, oluş şekilleri ve zamanlamaları ile pek çok çevrede haklı kuşkular yaratan 29 Eylül (Beytüşşebap'ta 12 sivil Kürdün katli), 7 Ekim (Şırnak'ta 13 askerinin katli) ve 21 Ekim (Hakkari'de 12 askerinin katli ve 8 askerinin esir edilişi) olayları AKP'nin bazı ödünlere karşılığında Kemalist rejimle uzlaşmaya çoktan hazır olduğunu kanıtladı.

Kürt ve Ermeni sorunlarından kaynaklanan andaki kriz sermayenin Kemalist ve İslamcı kanatları arasında ulus ve azınlık sorunlarında ciddi bir ayrılık bulunmadığını ortaya koydu.

"Kuzey Irak"a müdahale yetkisi tanıyan "Tezkere"nin meclisten geçmesi (17 Ekim) TSK'nın elini güçlendirdi. AB süreci ve reformlar (anayasa konusu da dahil) unutuldu. Azınlıklara ve sola karşı linç girişimleri başladı. TSK'nın deyişiyle "toplumsal refleks" harekete geçirildi.

"Kuzey Irak"ın işgali halinde yasakların ve sınırlamaların daha da artacağı, "terörizmle mücadele" ve/veya "ulusal güvenlik" gibi gerekçelerle sivilleşme ve demokratikleşme süreçlerinin tamamen askıya alınacağı açıktır.

Asker-sivil bürokrasiyle AKP arasındaki kapışmada fiilen TSK tarafında duran PKK'nın bu gidişattaki rolü küçümsenemez.

Son olaylar dünyanın gözünde Türkiye Kürt hareketinin meşruiyetini tartışılır hale getirmiştir. Türk devleti PKK sayesinde içerde ve dışarda konjonktürü kendi lehine çevirmeyi başarmıştır. Amerikan Kongresi'ndeki Ermeni soykırım tasarısı bloke edilmiş, mağdur rolünü oynayan Türk devleti "Kuzey Irak"a olası bir müdahaleyi anlayışla karşılayacak, hatta bunu "meşru müdafaa" gibi görececek dış destekler bulabilmiştir.

Yaşanan kriz PKK'dan kurtulmadıkça Türkiye Kürt hareketinin bir yere varamayacağını bir kere daha sergilemiştir. Ne var ki bugüne kadarki pratiği Kürt hareketinin bu yetenekten yoksun olduğuna işaret etmektedir. Daha önce PKK'ya muhalif görünenlerin yaşanan krizdeki şaşkınlıkları orta yerdedir. Türkiye Kürt hareketinin PKK karşısındaki aczinin bir diğer belirtisi yönünü Barzani henedanına dönenlerin giderek çoğalmasındır. Kürt hareketi Öcalan'ın PKK'si ile Barzaniler arasında sıkışıp kaldıkça bulunduğu noktanın daha ilerisine gidemez.

Şu kanlı fişekli lanetli bayramlarınız

(Seyfi Cengiz, 29 Ekim 07, Dersim 38 Forum)

Efendiler!

Biliyoruz, bugün 29 Ekim.

Kurduğunuz "Cumhuriyet" in 84'üncü yıldönümü.

Her keresinde olduğu gibi yine mesajlar yayınlayacak, her tarafa bayraklarınızı asacak, törenler, gösteriler yapacak, Atatürklü, istiklal savaşı, kanlı, şehitli, ihtilalli nutuklar atacak, fişekler sıkıp coşacaksınız.

Siz ona "Cumhuriyetimiz", "Bayramımız" deseniz de, bir emrivaki ile dayattığınız bu cumhuriyet "bizim" değil, "sizin".

Unutmayın, siz "Yaşasın Cumhuriyet" dedikçe, kimliğine, diline, kültürüne kıydıklarınız, soykırımdan geçirdikleriniz size beddua edecek.

Çünkü geçen 84 yıl zarfında başlarına ne müsibet geldiye şu sizin cumhuriyetiniz yüzünden geldi.

Hemen bütün bayramlarınız gibi, "Cumhuriyet bayramınız" da inkar ve imha ile karşışarıya olanlar için bir trajedi. Siz kutlarken tebaa haline getirdikleriniz yas tutacak.

Kanlı kadehleriniz kalktıkça kahrolacaklar.

Siz bu cumhuriyetin değerlerinden sözeden hamasi nutuklar attıkça birileri onun sabıka defterini, kirli sicilini hatırlayacak.

Siz bu cumhuriyetin demokratikliğinden, laikliğinden bahsettikçe birilerinin aklına yalanı sizin yarattığınız gelecek. Sizin hukuk dediğinizden onlar hukuksuzluğu anlayacak.

Başlarına gelen felaketlerin bayram diye kutlanıyor olması karşısında insan akli ve vicdanından kuşkuya düşecekler.

Bu halet-i ruhiye ile bizden böyle bir günde bayram etmemizi, "mutlu" olmamızı, "Ne Mutlu Türk'üm" dememizi nasıl beklersiniz?

Efendiler, siz ne utanmaz adamlarsınız böyle?

Hiç Bir Gerekeç TSK Müdahalesini Haklı Kılmaz

(Seyfi Cengiz, 7 Kasım 07, Dersim 38 Forum)

ABD ve İsrail'in Irak Kürt yönetimine açık destek verdiği biliniyor. Irak Kürdistanı'nda konsolosluklar açan birçok başka ülke de Kürt yönetimini tanıma eğiliminde. Bunlara son sıralarda İran da katıldı. Erbil ve Süleymaniye'de konsolosluklar açması Kürt yönetimini tanıma işaretidir. İran'ın tutumu muhtemel bir Amerikan saldırısında Kürtler'i tarafsızlaştırma düşüncesiyle ilişkili olabilir.

Kürt yönetimini tanımamakta ısrarlı olan ülkelerin başında Türkiye geliyor. Türk devleti Amerikan işgalinin fiili bir varlık haline getirdiği bu oluşumun güçlenmesini istemiyor.

Bu yüzden Amerika'ya dış biliyor. Andaki fiili durumu güçlendireceği için Irak petrolünün %40'ının bulunduğu Kerkük'ün Kürt yönetimine bırakılmasını engellemeye çabılıyor. Kerkük'ü de içerecek ABD-İsrail destekli bir Kürt oluşumunun "Birleşik Kürdistan" hedefini yakınlaştıracığından, asgari özlemlerini bile karşılamaya yanaşmadığı Türkiye Kürtleri'nin de eninde sonunda bu birliğe katılmak isteyeceğinden korkuyor.

Sınırlarda yaptığı askeri yığınakla, meclisten geçirdiği "Tezkere" ile Türkiye'nin Irak'taki Kürt oluşumunu destekleyen kendi müttefiklerine verdiği mesaj açıktır. Kendi Kürt politikasını değiştireceği yerde tüm kozlarını ortaya koyarak caydırıcı olmaya

çabalyor. Bir Kürt oluşumuna izin vermeyeceğini, bu amaçla gerekirse Amerika ile karşıkışıya gelmeyi bile göze alacağını hissettirmeye gayret ediyor. Başbakan Tayyip Erdoğan tarafından yapılan “Bıçak kemiğe dayandı”, “İnceldiği yerden kopsun” türü açıklamaların asıl anlamı budur. “Türkiye olmaksızın bu bölgede hiç bir projenin başarı şansı yoktur” söylemi Türk devletinin Musul ve Kerkük’e ilişkin emperyal hedeflerini de açığa vurmaktadır. TC, son çıkışıyla ABD ve müttefikleri tarafından Ortadoğu’da oluşturulmaya çalışılan yeni düzende söz ve pay sahibi olmak istediğini belli etmiştir. PKK, yalnızca bir bahanedir.

Türkiye’nin bu mesajları bu açıklıkta ilk kez PKK’nın Ekim ayı içindeki eylemlerini takiben seferberlik türü bir hazırlığın orta yerinde verilmiştir. Müdahale tehditlerine yoğun bir diplomasi eşlik etmiş, konu uluslararası platformlara taşınmıştır.

Bu gürültünün PKK’nın son eylemlerinden sonra koparılması bir tesadüf olmasa gerek. PKK eylemleri uzun süredir planlanan bir mesajı en etkili biçimde duyurmak, içerde ve dışarda destek toplamak için ısmarlanmış gibidir. PKK bir kez daha maşa olarak kullanılmıştır. PKK eylemleri içerdeki iktidar mücadelesinde 22 Temmuz sonrasında oluşan dengeleri Kemalist rejim lehine dönüştürmek için de TSK’nın işine yaramıştır. Başta Hürriyet Gazetesi olmak üzere Kemalist medya tarafından ırkçılık ve müdahale taraftarlığı tırmandırılmış, sokak harekete geçirilerek AKP Hükümeti üzerinde etkili bir baskı oluşturulmuştur.

TSK, bir Kürt-Türk çatışması körükleyerek kendi planlarını parça parça hayata geçirmekte, bu arada kitleleri kendisiyle PKK arasında tercihe zorlayacak bir ortam yaratarak PKK’yı da güçlendirmektedir. Türk olmayan ulus ve azınlıklara yönelik sokak saldırıları PKK’nın da istediği şeydir. Bu tür saldırıların pek çok kişiyi PKK saflarına sürükleyeceği görülebilir bir eğilimdir. Buradan hareketle PKK konusundaki yanılsamalarla aralıksız bir mücadele zorunludur. PKK’nın kimin kontrolünde olduğu, Türkiye, Suriye, İran ve Irak’ta kimler tarafından korunup kollandığı çoktan açığa çıkmıştır.

PKK, bir maşadır. PKK eylemleri bahanedir.

Barzani’nin Amerkancılığı da dahil hiç bir gerekçe Kemalist rejimin savaş çığırtkanlığını, Irak Kürdistanı’na müdahale girişimlerini haklı çıkaramaz. Türk devleti de en az Barzani kadar Amerkancıdır. TC’nin en yakın müttefikleri de Amerika ve İsrail’dir. Barzani yönetimi ve bu yönetimin politikalarıyla hesaplaşması gereken Kürt halkının kendisidir. TSK müdahalesine karşı çıkmalı, Kürt halkının özgürlük özlemi, meşru ve demokratik talepleri desteklenmelidir.

Bütün parçalardaki Kürt hareketinin Dersim Sorunu’ndaki inkarcılığına rağmen ötedenberi koruduğumuz ilkeli bir yaklaşımdır bu. Kürt hareketinin Dersim Sorunu’ndaki inkarcılığını, Pankürdist yaklaşımını kendiliğinden terketmesini beklemek safça bir düşünce olur. Dersim’in Kürt hareketinin şu ya da bu kanadından bir beklentisi olamaz. Konu Dersim olduğunda Kürt hareketi iç farklılıklarını bir kenara bırakıp karşımıza bir bütün olarak çıkmaktadır. Dersim bakımından PKK ile Barzani arasında bir tercih söz konusu değildir. Dersimliler’in böyle bir sorunu yoktur. Dersim’in varolma şansı Dersim hareketinin kendi gücüyle orantılı olacaktır. Yapılması gereken, ister Türk ister Kürt olsun, ilhakçılığın her türüne karşı direnebilecek bir güç olmaktır.